

NĀVE GRĒCĪGĀ PASAULĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 2:16, 17; 1Moz 3:1–7; Ps 115:17; Jņ 5:28, 29; Rm 5:12; 2Kor 5:21.

ATMIŅAS PANTS:

“Tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku – nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši.” (Rm 5:12)

Kristus bija dievišķais Instruments, ar kura palīdzību Dievs izsauca esamībā universu un pasauli (Jņ 1:1–3, 10; Kol 1:16; Ebr 1:2). Bet, kad Dievs Tēvs piešķīra Kristum īpašu godu un paziņoja, ka Viņi kopā radīs šo pasauli, “Lucifers bija skaudīgs un greizsirdīgs uz Jēzu Kristu” (Elena Vaita “The Story of Redemption”, 14. lpp.) un kala atriebības plānus pret Viņu.

Būdams izmests no Debesīm, sātans nolēma “iznīcināt Ādama un levas laimi” virs zemes un līdz ar to “izraisīt ciešanas Debesīs”. Viņš iedomājās – “ja viņš varētu kaut kādā veidā viņus [Ādamu un levu] ievilināt nepaklausībā, Dievs atrastu kaut kādu veidu, kā viņiem piedot, un tad arī viņš un visi kritušie eņģeļi varētu pēc taisnības dalīties ar viņiem Dieva žēlastībā.” (Elena Vaita “The Story of Redemtion”, 27. lpp.) Pilnībā apziņoties sātana stratēģiju, Dievs brīdināja Ādamu un levu nepakļaut sevi kārdināšanai (1Moz 2:16, 17). Tas nozīmē – pat ja pasaule bija vēl joprojām pilnīga un bez vainas, cilvēkiem jau bija skaidri ierobežojumi, kam bija jāpaklausa.

Šajā nedēļā pārdomāsim Ādama un levas krišanu, kā grēks un nāve pārņēma mūsu pasauli un kā Dievs cilvēces labā jau Ēdenē iesēja cerības sēklu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. oktobrī.

Pretējie apgalvojumi

Pasaule, kad tā iznāca no Kunga rokām, bija nevainojama (1Moz 1:31). Nāve Ādamam un Ievai bija nezināma pieredze. Šajā kontekstā Dievs atnāca uz Ēdenes dārzu un brīdināja: “No visiem dārza kokiem ēzdams ēd, bet no laba un ļauna atzīšanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.” (1Moz 2:16, 17)

Kā 1Moz 2:16, 17 parāda brīvās gribas realitāti Ēdenes pilnībā? Tas ir, kāpēc Dievam būtu bijusi vajadzība brīdināt viņus, ja jau viņi nebūtu varējuši brīvi izvēlēties? _____

Kādā brīdī pēc šī Dieva izteiktā brīdinājuma sātans pieņēma čūskas formu un arī devās uz Ēdeni. Ieva raudzījās, kā čūska priecīgi ēd aizliegto augli un nenomira. “Tā pati bija ēdusi no aizliegtā augļa”, un nekas ar to nenotika (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”).

Izlasī 1Moz 3:1–4. Iedomājoties sevi levas vietā, kāpēc šie vārdi varēja izklausīties pārliecinoši? _____

No cilvēka loģikas perspektīvas, čūskas arguments izklausījās daudz pārliecinošāks nekā Dieva vārds. Pirmkārt, dabas pasaulē līdz tam nebija pierādījumu grēka un nāves eksistencei. Otrkārt, čūska reāli ēda aizliegto augli un to ļoti izbaudīja. Tad kāpēc Ieva vajadzētu sevi ierobežot? Dieva pavēle likās pārāk stingra un bezjēdzīga.

Diemžēl, izvēloties starp diviem konfliktējošiem apgalvojumiem, Ieva ignorēja trīs pamatprincipus: (1) cilvēka spriedums ne vienmēr ir drošākais veids, kā izvērtēt garīgos jautājumus; (2) Dieva Vārds var likties nelōģisks un bezjēdzīgs, bet tas vienmēr ir pareizs un uzticams; un (3) ir lietas, kas var nebūt ļaunas vai nepareizas pašas par sevi, bet Dievs ir izvēlējies tās nolikt kā paklausības pārbaudi.

Mums vajadzētu saprast, ka levas pieredze Ēdenes dārzā nav atsevišķs gadījums tajā laikā. Katru dienu un katru mirkli mums ir jāpieņem lēmums starp Dieva Vārdu (kas daudziem var būt nepopulārs) un vilinošiem apkārtējās kultūras aicinājumiem. Mūsu izvēlei būs mūžīgas sekas.

Kādos veidos Bībeles skaidrā mācība konfliktē ar pasaules ceļiem? _____

Čūskas pievilti

Izlasi 1Moz 3:1–7. Kādus kritērijus leva izvēlējās izmantot, izvēloties starp Dieva Vārdu un čūskas teikto? _____

1Moz 3. nodaļa ir viens no skaidrākajiem kārdināšanas psiholoģijas piemērs. Dievs brīdināja Ādamu un levu: ja viņi ēdīs aizliegto augli, viņi noteikti mirs (1Moz 2:16, 17). Pieņemot čūskas formu, sātans izmantoja vairākas retoriskas stratēģijas, lai ievestu levu grēkā.

Pirmkārt, viņš vispārināja Dieva specifisko aizliegumu. Čūska jautāja viņai: “Vai tad tiešām Dievs ir teicis: neēdiet ne no viena koka dārzā?” (1Moz 3:1) leva iebilda, ka aizliegums attiecas tikai uz specifisko koku, jo, ja viņi no tā ēdīs vai to aiztiks, viņi mirs.

Tad sātans apstrīdēja Dieva apgalvojumu. Viņš kategoriski apgalvoja: “Jūs mirt nemirsiet!” (1Moz 3:4)

Visbeidzot sātans apsūdzēja Dievu, ka Viņš patvaļīgi nesniedz viņai un viņas vīram būtiskas zināšanas. Krāpnieks teica: “Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.” (1Moz 3:5)

Ievas ziņkārība ievada viņu sātana apburtajā mežā. Tur viņa bija spiesta izvēlēties – vai nu palikt uzticīga Dieva ierobežojošajai pavēlei, vai pieņemt sātana kārdinošos vilinājumus. Apšaubīdama Dieva vārdu, viņa izvēlējās pati savas domas – empīrisko metodi, personīgo novērojumu –, lai izvēlētos starp abiem konfliktējošajiem apgalvojumiem.

Vispirms viņa uz to skatījās no uztura perspektīvas – “koks bija labs, lai no tā ēstu”. Otrkārt, no estētiskā skatījuma, viņa redzēja, ka “tas jo tīkams acīm”. Treškārt, no loģiskās analīzes, koks bija “iekārojams, ka dara gudru”. Tādēļ, pēc viņas pašas domām, viņai noteikti bija labs iemesls ņemt vērā čūskas vārdus un ēst no aizliegtā koka. Diemžēl viņa tā arī izdarīja.

Daži cilvēki apgalvo, ka visas zināšanu formas ir derīgas, ja vien mēs paturam to, “kas labs” (1Tes 5:21). Bet Ādama un levas traģiskā pieredze Ēdenes dārzā parāda, ka zināšanas pašas par sevi var būt ļoti kaitīgas. Ir dažas lietas, par kurām labāk ir nezināt.

Ko šis ziņojums mums māca par to, cik viegli ir izskaidrot un attaisnot mūsu grēcīgās izvēles? _____

“Jūs nemirsiet vis”

Izlasi 1Moz 3:4. Kādos dažādos veidos šie meli tiek atkārtoti visos laikmetos? _____

Spēcīgu šo melu atklāšanos redzam vispārējā uzskatā par dvēseles nemirstību. Šis uzskats bija daudzu seno reliģiju un filozofiju pamats. Senajā Ēģiptē tas motivēja mūmiju prakses un kapeņu būvniecību, ko redzam piramīdās.

Šī teorija kļuva arī par vienu no galvenajiem grieķu filozofijas pilāriem. Piemēram, Platona darbā “Valsts” Sokrāts jautā Glaukonam: “Vai tad tu nezini, ka mūsu dvēsele ir nemirstīga un nekad neiet bojā?” Platona “Faidonā” Sokrāts strīdas līdzīgā tonī, teikdams, ka “dvēsele ir nemirstīga un neiznīcināma, un mūsu dvēseles patiešām būs Hadešā.” Šie filozofiskie koncepti veido lielu daļu rietumu kultūras un pat pēcapustulisko kristietību. Bet tie ir radušies daudz agrāk, jau Ēdenes dārzā, kur tos radīja pats sātans.

Ēdenes kārdināšanas centrā ir tas, ka sātans pārlicināja levu: “Jūs mirt nemirsiet.” (1Moz 3:4) Ar šo empātisko apgalvojumu savu vārdu sātans nolika augstāk par Dieva Vārdu.

Ko māca šie panti un kā tos varam izmantot, lai stātos pretī šiem meliem par dvēseles nemirstību? (Ps 115:17; Jņ 5:28, 29; Ps 146:4; Mt 10:28; 1Kor 15:51–58) _____

Sātāniskā teorija par dabisko dvēseles nemirstību ir populāra pat mūsdienu pasaulē. Grāmatas, filmas, TV programmas turpina izplatīt ideju, ka tad, kad mēs mirstam, mēs vienkārši pārejām citā apziņas stāvoklī. Cik žēl, ka šo kļūdu sludina arī daudzi kristīgi garīdznieki. Pat zinātne ir iesaistīta. ASV ir organizācija, kas cenšas radīt tehnoloģiju, ar kuras palīdzību, kā tā apgalvo, mēs varēsim sazināties ar mirušajiem, kas, pēc viņu domām, vēl joprojām ir dzīvi, bet eksistē kā “postmateriālas personas”. Šiem maldiem esot tik izplatītiem, nav nekāds pārsteigums, ka šai krāpšanai būs izšķiroša loma cilvēces vēstures noslēdzošajos notikumos.

Kādos veidos šie meli atklājas mūsu pašu kultūrā? Kāpēc mums vajadzētu paļauties uz Dieva Vārdu, nevis uz to, ko uztver mūsu maņas? _____

Grēka sekas

Balstoties uz 1Moz 3:7–19 un Rm 5:12, kādas bija galvenās grēka sekas? _____

Čūskas pārliecinošās runas sagūstīta, leva nebija gaidījusi, ka viņas izvēlētajam ceļam būs tik tālejošas sekas. Pati aizliegtā augļa ēšana nebija tik nozīmīga kā tas, ko tas simbolizēja. Ar šādu nepaklausību leva salauza savu uzticību Dievam un parādīja uzticību sātanam.

1Moz 3. nodaļa apraksta Ādama un levas krišanu un dažas no vistraģiskākajām tās sekām. No teoloģiskās perspektīvas – abus bija pārņēmusi teofobija (bailes no Dieva) un viņi paslēpās (1Moz 3:8). Analizējot psihosociāli – viņiem bija kauns par sevi un viņi sāka apsūdzēt cits citu (1Moz 3:7, 9–13). No fiziskā skatu punkta – viņiem būs jāsvīst, jāizjūt sāpes un beigās jāmirst (1Moz 3:16–19). Un no ekoloģiskās perspektīvas – dabas pasaule bija deģenerējusies (1Moz 3:17, 18).

Ēdenes dārzs vairs nebija skaistā un jaukā vieta kā iepriekš. “Redzot vīstošās puķes un birstošās lapas – iznīcības pirmās pazīmes –, Ādams un leva vaimanāja vairāk, nekā cilvēki tagad apraud savus mirušos. Ziedus skarošā iznīcība tiešām deva iemeslu dziļām skumjām, bet, kad arī krāšņie koki nometa savu lapu rotu, viņi saprata, ka nāve ir kļuvusi par katras dzīvās radības daļu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 62. lpp.)

Ādams un leva nedomāja uzreiz, tas ir, viņu dzīve uzreiz nebeidzās, bet tajā pašā dienā viņi saņēma savu nāves spriedumu. Kungs teica Ādamam: “Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: jo tu esi pīšļi, un pie pīšļiem tev atkal būs atgriezties.” (1Moz 3:19) Grēkā krišana patiešām atnesa traģiskas sekas visai cilvēcei. Apustulis Pāvils paskaidro: “Kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku – nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši.” (Rm 5:12)

Skumjš un sāpīgs fakts ir tas, ka mēs šodien ciešam šī notikuma sekas tieši tāpat kā ikviens paaudze visos laikmetos. Cik pateicīgi mēs varam būt, ka, pateicoties Jēzum un krustam, mums ir mūžīgās dzīvības cerība pasaulē, kurā grēks nekad vairs neradīsies.

Pārdomājot levas traģisko pieredzi, kādas mācības mēs varam no tās apgūt par mūsu pašu grēcīgās rīcības sekām? _____

Pirmais evaņģēlija apsolījums

Izlasi 1Moz 3:15, 21. Kādu cerību visai cilvēcei var atrast šajos pantos? _____

1Moz 3. nodaļa apraksta biedējošo traģēdiju, kas pārņēma pasauli pēc krišanas. Viss mainījās, un Ādams un Ieva uzskatāmi redzēja atšķirību starp pasauli, kāda tā bija pirms un pēc tam.

Bet sarūgtinājuma un izmisuma vidū Dievs viņiem deva garantiju tagadnei un cerību nākotnē. Viņš nolādēja čūsku ar mesianiskās cerības vārdu. Viņš paziņoja: “Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.” (1Moz 3:15)

Vārds “ienaidis” ietver ne tikai ilgstošo kosmisko cīņu starp labo un ļauno, bet arī personīgu pretīgumu pret grēku, ko cilvēka prātā iedēstīja Dieva žēlastība. Pēc dabas mēs esam pilnībā krituši (Ef 2:1, 5) un “grēka vergi” (Rm 6:20). Tomēr žēlastība, ko Kristus iedēsta katra cilvēka dzīvē, rada mūsos ienaidu pret sātānu. Šis ienaidis, dievišķā dāvana no Ēdenes, ļauj mums pieņemt Viņa glābjošo žēlastību. Bez šīs žēlastības un atjaunojošā spēka cilvēce turpinātu būt sātana gūstā, kā kalpi, kas vienmēr būtu gatavi darīt to, ko viņš liek.

Pēc tam, lai ilustrētu šo mesianisko apsolījumu, Kungs izmantoja dzīvnieku upurus (sk. 1Moz 3:21). “Kad Ādams saskaņā ar Dieva īpašajiem norādījumiem pienesa upuri par grēku, viņam tā bija vissāpīgākā ceremonija. Viņa rokai bija jāpaceļas, lai atņemtu dzīvību, ko varēja dot tikai Dievs, un jāpienes upuris par grēku. Tā bija pirmā reize, kad viņš bija liecinieks nāvei. Kad viņš skatījās uz asiņojošo upuri, kas raustījās nāves agonijā, viņš raudzījās ticībā uz Dieva Dēlu, ko upuris simbolizēja un kam bija jāmirst kā upurim par cilvēku.” (Elena Vaita “The Story of Redemption”, 50. lpp.)

Izlasi 2kor 5:21 un Ebr 9:28. Ko šie panti mums māca par to, kas pirmo reizi tika atklāts Ēdenē? _____

Zinot, ka viņi beigās mirs (1Moz 3:19, 22–24), Ādams un Ieva atstāja Ēdenes dārzu. Bet viņi to neatstāja kaili vai ar saviem vīģu lapu apsegumiem (1Moz 3:7). Dievs pats izgatavoja “drānas no ādām” un pat uzvilka tās viņiem (1Moz 3:21), kas bija simbols Viņa aplājošajai taisnībai (sk. Zah 3:1–5, Lk 15:22). Tātad Ēdenē cilvēcei tika atklāts evaņģēlijs jau no paša sākuma.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Kārdināšana un krišana” (52.–62. lpp.) un “Glābšanas plāns” (63.–70. lpp.), grāmatā “Audzināšana” nodaļu “Labā un ļaunā atzišana” (23–27. lpp.).

Pēdējos gados ir veikti pētījumi, ko sauc par nāves tuvošanās pieredzi (“near death experiences”). Cilvēks “mirst”, kad viņa sirds pārstāj sist un apstājas elpošana. Bet tad viņš atgriežas dzīvē ar fantastiskiem stāstiem par lidošanu citā eksistences valstībā un satikšanos ar gaismu. Daži pat runā par satikšanos ar jau sen mirušiem radiniekiem. Daudzi cilvēki, pat kristieši, kas nesaprot patiesību par nāvi, tic, ka šie stāsti ir vēl viens pierādījums dvēseles nemirstībai. Tomēr (un šim vajadzētu būt visskaidrākajam brīdīnājumam, ka kaut kas ir nepareizi) lielākā daļa no tiem, kas to ir piedzīvojuši, apgalvo, ka garīgās būtnes, ko viņi satika pirmsnāves pieredzes laikā, teica viņiem mierinošus vārdus, jaukus apgalvojumus par mīlestību, mieru un labumu. Bet viņi neko nebija dzirdējuši par glābšanu Kristū, neko par grēku un neko par tiesu. Mazliet nobaudot kristīgo dzīvi pēc nāves, vai viņiem nevajadzēja vismaz mazliet pieredzēt kristīgās pamatmācības? Tomēr tas, ko viņi māca, pārsvarā izklausās pēc Jaunās paaudzes dogmas, kas var izskaidrot to, kāpēc daudzos gadījumos viņi pēc piedzīvotā mazāk pievēršas kristietībai nekā pirms “nāves”. Tāpat kāpēc neviens no kristiešiem, kas pārlicināti par ielūkošanos paradīzē savā pirmsnāves stāvoklī, nekad nav saņēmuši nevienu kristīgās teoloģijas atziņu, tur atrodoties, bet gan nonākuši Jaunās paaudzes sentimentālismā? Atbilde ir, ka viņus ir piekrāpis tas pats, kas piekrāpa levu Ēdenes dārzā, un arī ar tiem pašiem meliem. (Sk. 11. tēmu.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Ādama un levas pieredze parāda, ka Dieva piedošana neatņem obligāti visas grēka sekas? Kāpēc tā ir tik svarīga patiesība, ko vienmēr atcerēties?

2. Labā un ļaunā atzišanas koks bija ienaidnieka “apburtā zeme” Ādamam un levai. Kādās “apburtajās zemēs” varam tikt kārdināti ieiet mēs?

3. Sātans cenšas vadīt Dieva ļaudis pie uzskatiem, ka “Kristus prasības nav tik striktas, kā viņi kādreiz domāja, un ka, saskaņojoties ar pasauli, viņiem būs lielāka ietekme uz pasaulīgajiem”. (Elena Vaita “Testimonies to Ministers and Gospel Workers”, 474. lpp.) Ko mums vajadzētu darīt, lai neiekristu šajā viltīgajā slazdā?